

98

Но докато се върне ще ви донеса от онова хубавото, бялото...
- и тя изчезна безшумно зад една завеса.

В това време Михаил пътуваше за Родосто с писмо до сестра ѝ Ирина - жена на дребен търговец.

Стотникът седеше неподвижен, подпрял лакти на дългия си меч. Кръглите му като на бухал зеници се втренчиха върху таблата която носеше младата жена.

- Да ти наляя една чаша? - попита ласкаво Ефросина.

Стотникът сви едрите си рамене и изръмжа нещо.

- Искаш ли? - и без да го пита повече, тя наля в чашата, на чието дъно се белееше някакъв прах. - Вземи!

Войникът поклати глава - Опитай най-напред ти!

Жената весело се засмя, наля в една друга чаша и отпи.

Тогаваша стотникът взе чашата от ръката ѝ и я пресуши до дъно. Ефросина го прокле на ума си, но все пак любезно се усмихна и отмина.

- Каточе нашата приятелка крие нещо тази вечер от нас, - казваше в това време Теофил на княза, - не забелязваш ли нещо?

Момчето изтръпна. Ако Теофил се усъмнеше в последния миг? И защо Ефросина се бавеше? Дали стотникът е отказал да пие? Ами ако Адриан дойде ненадейно?

Времето отлиташе със зловеща бавност сред дълбоката тишина, която притискаше къщата. Иваница вече с мъка сдържаше безпокойствието си. Ледена вълна обливаше лицето, ръцете, коленете му. Струваше му се, че Теофил чува биенето на сърцето му.

Каламодиос поклати глава.

- Да не се е случило нещо? Ще отида да видя - и той стана.

В този миг Ефросина се появи на прага. Лицето ѝ беше жълто. Очите сурово блестяха. С един поглед тя съобщи на княза, че всичко е уредено.